

középső bronzkori tárológödrök és kelta félig földbe mélyített épület maradványai láttak napvilágot.

Az ásatás leginformatívabb részének a Dunához közelebbi ÉK-i teleksarok „C2” szelvénye bizonyult, ahol már a tőle É-i irányban alig 30 m-re elhelyezkedő (Királyok útja 293.) területtel azonos, összetett többrétegű lelőhely részlete került elő. A D-i irányból látványosan kinyúló „rétegolló” három vastag horizontális települési szint kialakulását eredményezte. A mai járósínt alatt 15–20 cm vastag humuszos sötétbarna réteget dokumentáltunk, mely keverten tartalmazott késő bronzkori és kelta leletanyagot. Szórványos késő bronzkori és hulladékgödrökből álló késő vaskori teleprészlet mellett e szintben tártunk fel 9, szintén késő bronzkori, erősen bolygatott, 1–4 edényt tartalmazó urnás temetkezést. Ezzel 18-ra emelkedett a lelőhelyen feltárt urnamezős temetkezések száma. Egyelőre nem világos, hogy ez a réteg kizárólagosan a késő bronzkori területhasználathoz köthető, vagy összefügg a késő vaskori településsel is, ugyanis a környék tereprendezési munkáinak következtében minden bizonnyal jelentősen pusztult a lelőhely felső rétegsora. Az ez alatt húzódó, váltakozó vastagságú (30–50 cm) égett, hamus, törmelékes, talán terepegyengetés során képződött középső bronzkori réteg és a hozzá rendelhető nagyszámú, koszideri leletanyagot adó méhkas alakú gödör egységes, markáns települési nívót képvisel a lelőhelyen.

A középső bronzkori szint alatt helyenként a 120 cm vastagságot is elérő sötétbarna fekete agyagos réteg – a koszideri gödrök oldalában jelentkező beásások tanúsága szerint – a Harangedény-Csepel csoport, a badeni kultúra és várhatóan a dunántúli vonaldíszes kerámia kultúrája telepobjektumait foglalja magába. E szintek és a „Csónakház” területének feltárása 2009-ben várható.

Munkatársak: M. Virág Zsuzsanna régész, Hurta Orsolya geológus, Farkas Nikolett, Kecán Krisztina, Kovács Dömötör, Somogyi Ferenc, Szakmáry Béla technikusok.

SZILAS GÁBOR

59. Budapest, III. Lajos utca 170.

Á?

2008. december 2-án a BTM Aquincumi Múzeuma régészeti megfigyelést végzett az ingatlanon. A Péter-Pál plébániatemplom D-i falának külső tövében egy oda tervezett szobortalapzat alapozási munkálatait végezték. A 95×45 cm-es alapozási gödörben a térburkolatot alkotó kockakövek eltávolítása után laza, kevert modern kori feltöltést lehetett megfigyelni. Ez alatt, a jelenlegi járósíntől 45 cm-re, egy masszív, köves-habarcos felület jelentkezett, mely szinte teljesen kitöltötte az alapozási gödör aljának felületét. Ez vagy a plébániatemplom alapozásával van összefüggésben vagy az egykor itt állott Árpád-kori templom alapfalaival hozhatjuk kapcsolatba. Az alapozási munkálatok ennél a szintnél azonban nem is haladtak tovább, így az említett felület érintetlen maradt.

VÁMOS PÉTER

60. Budapest, III. Lángliliom utca

Ró, Kö

2008. november 12. és december 12. között a fenti terület (Hrsz: 20023/27; 10, 15., 16., 17. sz. épületek) összesen nem egész 200 m²-es felületén végeztünk próbafeltárást. Újonnan megnyitott szondaárkaink a korábban megkutatott területekhez részben közvetlenül kapcsolódtak.

10. épület

12,5×2 m-es, lejtő irányú szondaárkot nyitottunk a tervezett építési kontúr Ny-i széle mentén. A szondaárokkal elsősorban azt igyekeztünk tisztázni, hogy a közelben már korábban megismert, K–Ny-i, két periódusú fallal párhuzamos, vagy ahhoz csatlakozó további épületrész nem mutatható-e ki délebbre. Ugyanakkor számíthattunk arra is, hogy a Garády Sándor által 1934-ben feltárt sírok egyikét is érintheti a kutatás. A szondaárok vonalába annak D-i végénél Ny-ról egy eddig ismeretlen csontvázas sír lógott be. A sírra rábontva KÉK–NyD Ny tájolású, egyszerű földsír tárhattunk fel, koporsó nyomát nem találtuk. Az eltemetett nő volt, a vázat eredetileg is enyhén felhúzott lábakkal helyezték el, de a lejtő irányú talajmozgások is bolygatták a sír eredeti rendjét. A mellékletek (1 omega fibula, 1 Caracalla-érem, 1 ezüst-, 1 bronz-, 1 vasgyűrű) alapján a temetkezés a Kr. u. 3. sz. első harmadára keltezhető.

Kevesebb, mint 2 m-rel É-ra egy újabb temetkezést találtunk. Ez azonosíthatóan a Garády Sándor által feltárt második sír, mellyel Garády Bithinia Severa ismeretlen nevű férjének sírkövét hozta összefüggésbe. A sírt Garády nagyobb részben feltárta, de bizonyos részletei, szélei, alja még bolygatatlanul maradt, így megállapíthattuk, hogy egy hozzávetőleg a csontvázas temetkezéssel azonos irányú, 2,20 m széles, erősen égett szélű helyben hamvasztásos temetkezésről van szó. A sír egy szűkebb, mélyebbre kialakított kamrával is rendelkezett, melyben a hamvak és a faszén nagyobb részét megtaláltuk. A korábbi ásatás ellenére még itt is azonosítható volt a lejtő irányú hegymozgás romboló hatása. A szenes rétegben nagy mennyiségben találtunk eredetileg textíliához vagy bútorhoz tartozó, 1,5–2 mm széles bronzlemeztöredékeket, egyes helyeken in situ is megfigyelhető volt, hogy ezek eredetileg hálózatos mintát adhattak ki. A sírmellékletekből csupán néhány apróbb kerámiatöredék, és egy Iványi VII. típusú mécses töredékei maradtak fenn.

Az utóbbi sírtól É-ra a sírgödör által vágott rétegeket is elbontották a további mélyítéssel. Azonosítottuk azt az apróköves felületet, amelyet már 2006-ban is a feltárt fal későbbi periódusához kapcsolhattunk, további, akár a későbbi, akár a korábbi falperiódushoz kapcsolódó falazatot azonban nem találtunk.

15. épület

Itt a 2005. évi kutatóárokhoz K-ról közvetlenül csatlakozó, mintegy 15×5 m-es felületet kutattunk. A korábbi